

Елин Пелин

Листата

Една сутрин кичестата липа в гората се пробуди изтръпнала от студ.

– Какво ли е станало? – помисли тя и разгледа наоколо.

Първите лъчи на слънцето се мятаха през високите върхове и падаха върху гората. И цялата гора изглеждаше сребърна и блещеше, блещеше.

И листата на липата бяха сребърни и също блещяха.

Беше тихо, тихо. Нищо живо се не обаждаше. Само близкият поток шумеше и водите му бягаха надолу, бистри и студени.

– Какво има? – пошушна липата.

– Слана, студена слана падна нощес – обади се един лист. Той искаше да каже още нещо, но се отрони и бавно падна.

Липата чу въздишката му. Скоро след това падна друг лист. По него друг...

– Листенца, какво правите?... Стойте! Защо падате?

– Сбогом, сбогом, мила липо, наша родна майко – зашепнаха листата. – Есента е дошла вече. Нашият живот е свършен. Ние трябва да паднем, но в нашите пазухи ние отгледахме малки пъпки, пълни с живот. Те са облечени хубаво. Техните кафени люспички, макар и тънки, ще пазят сърцата им от студ и мраз. Те всякога ще бъдат готови за новия живот, който ще дойде с пролетта. От тях ще се развият нови листенца и ти пак цяла ще се облечеш с тях, стара майко. Сега сбогом! Сбогом!

– Сбогом! – пошушна липата.

И пожълтелите, попарени от сланата листи почнаха полека едно след друго да падат като златни птички около дънера на своята майка липа.

КРАЙ

© Елин Пелин

Набиране: moosehead, 2009

Издание:

Празничен календар на българчето

ИК „Парнас“, Русе

Текст и съставителство: Надя Петрова, Пламен Абаджиев

Художник: Огнян Балканджиев

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12423>]